

§ 6.

Bøder efter denne Lov tilfalde Færø Amt's Fattigkæsse.

Sager angaaende Overtrædelser af denne Lov behandles som offentlige Politisager.

§ 7.

Denne Lov træder i Kraft den 1ste Juli 1895.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Medens Fangst af Storchvaler tidligere ikke har fundet Sted fra Færøerne, er der i 1894 oprettet en Hvalfangerstation sammesteds, og efter det Udfald, den herfra paa begyndte Drift har haft, kan det vistnok ventes, at flere Stationer ad Aare ville komme til. Der er herved i en dobbelt Retning blevet Trang til ny Lovbestemmelser, paa den ene Side saadanne, der kunne lette Indførelsen af Hvalfangst paa Færøerne i større Stil og med Benyttelse af de Fangst- og Tilvirkningsmetoder, der i vore Dage bruges andetsteds ved denne Bedrift, og paa den anden Side Regler om en Bestatning af det fremkomne ny Erhverv. Til en saadan er der i Lighed med, hvad der ogsaa andetsteds, f. Eks. paa Island, finder Sted, saa meget mere Grund, som Dernes hidtidige Fangst af Smaahvaler (Grindehvaler) er betyngtet med Tiende og andre Afgifter, som der ikke findes Hjemmel til at paalægge den ny Bedrift.

Lagtinget har i dets sidste Samling havt denne Sag under Overvejelse saa vel med Hensyn til Betingelserne for Hvalfangerdriftens Udøvelse som navnlig med Hensyn til dens Bestatning og har herom vedtaget et Lovudkast, der delvis er benyttet ved Udarbejdelsen af nærværende Forslag.

De for Tiden gældende Lovbestemmelser om Betingelserne for Hvalfangst paa eller med Benyttelse af det danske Søterritorium under Færøerne maa søges i Lov om fremmedes Fiskeri under Færøerne af 23de April 1881, hvis Bestemmelser, idet der jo ikke her er Spørgsmaal om Hvalens zoologiske Artbestemthed men om dens Karakter af et Sjødyr, hvis Indfangelse formentlig falder ind under Begrebet Fiskeri, maa antages her at være direkte anvendelige. Da disse Bestemmelser, jfr. den nævnte Lovs §§ 1 og 2, gaa ud paa under Bødestraf at forbyde fremmede Nationers Fiskere ikke alene at drive Fiskeri paa Søterritoriet men ogsaa at

bringe deres Fangst i Land for der at tilvirke samme, vil som Følge af den sidstnævnte Del af Forbudet enhver Hvalfangerbedrift fra færøste Stationer med Tilvirkning af Fangstudbyttet paa disse være forment Udlandinge, selv om selve Indfangelsen af Hvalerne finder Sted uden for Søterritoriet. Spørges der nu om, hvilke Forordninger der maa stilles til en Person, for at han skal anses for ikke-fremmed, ligger det formentlig i Mangel af særlige færøste Lovbestemmelser herom nærmest at følge Analogien af den danske Fiskerilov af 5te April 1888 § 1. og i Henhold hertil kræve enten dansk Indfødsret eller mindst to Mars fast Ophold i Riget. Efter Justitsministeriets Formening er det imidlertid uhensigtsmæssigt at stille saa strenge Forordninger. Dansk Kapital og Foretagelse har, efter tidligere Tiders mislykkede Forsøg, nu i lang Tid vist sig villig til at indlade sig paa Hvalfangst i vore nordlige Bilande, saa at det faktisk hidtil kun har været Nordmænd, der have vist sig i Stand til at sætte en saadan i Gang, og da den paagældende Bedrift ikke alene er lønnende for dens Udøvere, men, selv bortset fra en Bestatning af samme, medfører mangfoldige direkte og indirekte Fordele for den omboende Befolkning, som bl. a. i Hvalkødet gratis eller for en yderst ringe Betaling faar et særdeles lærtkomment Fødemiddel, er der formentlig al Grund til at lette dens Istandbringelse. Medens der derfor ikke bør være Spørgsmaal om Strafaldelse af den Fordring, at Bedriftens Udøvere ved fast Bosættelse i Landet skulle blive danske Underaatter, har man fundet Grund til her at foreslaa den samme Regel, som følges i Island, hvorefter Erhvervelse af fast Hjem i Landet strafs, uden Afventelse af nogen yderligere Tidsfrist's Forløb, skal heretlige en Udlænding til at udøve den heromhandlede Bedrift. Om virkelig fast Domicil er erhvervet, er et Spørgsmaal, der i hvert en-